

ΧΡΥΣΑ ΠΟΛΥΜΕΡΟΥΔΗ

ΑΝΑΒΕ ΕΤΣΙ ΟΛΟ ΤΟ ΚΑΝΤΗΛΙ

Ἄναβε ὄλο ἔτσι στό καντήλι καί στεκότανε
 Λευκή· ἔτσι στεκότανε
 Ἄνοιξη μάκραине τεσσαρακάντουνος σταυρός ἐκεῖ στό νεκραδέρφι
 Ἄγνή, φιδιουῦ κερι, νερά τά ὕφαινε
 Μαύριζε ὁ ἴσκιος· δέν ἄκουε, δέν ἔβλεπε
 Μαύρη στοῦ τόπου τή σιωπή γιά τήν ταγμένη
 παλιό σιγόπιανε τραγοῦδι τῆς Ρήνας
 κλαίοντας καί μου ἔγνεφε
 ἀστραπομαυρισμένο ἐλάφι στό πανί
 μά ἀραχνοζυπνημένη τή φλέβα στό κορμί
 νά τρέχει ἡ εἰκόνα της πηγῆ, νά τρέχει ἡ δρόσω

Δίχως φτερό τί θέλω, μά πού κοιτάζες
 μέσ στά νερά μου βελούδα ὀπλή
 χάραζε μέσα μου ἡ φτερούγα σου γλιστρώντας
 καί ὅπως ἀνθίζες μέσα σου ἀκίνητος νερό τυφλό
 στό ἄβατο μέσα τό σεπτό δική σου νᾶμουν ἡ γούρνα
 Τόσο πού ἦταν ἡ χειροποίητή σου ἀφή, γλώσσα ντυμένη λάδι νωπό
 τόν οὐρανό πλυμένο φῶς νύχια
 συλλαβιστά στό φύλλωμα τό μόνο ἄγγιγμα, νά βόσκει ἡ εἰκόνα
 σώματα πού δέν ἔφθασαν νά σέ ἀγαπήσουν
 μαῦρο καθρέφτη σάλεψες μαῦρα τά ρόδα
 στό σῶμα μου μέσ ἀπό φλέβες
 ἀνέγγιχτε
 δέν βρῆκα γλώσσα νά ἀναγνώθω φῶς

Τό βράδυ μου ἔλεγε
 πού πάει στό πηγάδι τό ἄπατο νερό νά βγάλει
 δροσίζει τά ματόφυλλα καί παίρνοντας
 τό χάδι της τη φωτιά ἔτσι – τή βλέπουν
 ὅσοι γιαντρέύονται, τά ζῶα πού εἶναι ἀγνά καί οἱ ἀθῶοι
 μά μόνο οἱ καθαροί μου ἔλεγε
 τή νύχτα αὐτή ἀκοῦν τήν ἀλυσίδα

Ἄφησα μόνο τά κενά νά τρέξουν
 Θυμᾶμαι· μυρίζω ἡ κίνηση
 Στήν κίνηση· τό ὠραῖο μου ἔκαψα κόκκινο
 μέ δίχως σκέψη
 Μνήμη ἢ ἀφή στό σῶμα ἡ γλώσσα
 Τετράγωνη
 Φίδι, ἀρκούδα, περιστέρι – στό πέλαμα ἐλάφι.
 Πού βλέπω· λάμπω ἀλλοιῶς, μά ἀπό τή θέση μου
 τό πιά βαθύ μου ὑποταγμένο – μόνο ζῶ
 τή βία ἐδῶ τήν ἔμφυτη, θίγω, λέω μέ ζῶα
 Καί ὁ ἐρωτισμός, ἡ εἰκόνα πού ἔκλεινε
 οὔτε, πιά δέν κλείνει τό ἄνοιγμα...